

ก่อนปิดเล่ม

อาณาจักรแห่งสันติภาพ

อัสสาลามุ อะลัยกุม

บทความสั้นดี จอมใจดี

ก่อนปิดเล่มฉบับนี้ขอทักทายกันด้วยภาษามลายูถิ่น ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้คนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ใช้กันมาก

เมื่อกล่าวถึงจังหวัดชายแดนภาคใต้ หลายๆ ท่านคงนึกถึงภาพวิถีชีวิตมุสลิมของผู้คนในแถบนี้ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว พื้นที่นี้มีวิถีชีวิตที่หลากหลายของชนเชื้อชาติไทย จีน และมลายู รวมถึงวิถีทางวัฒนธรรมอันซับซ้อนที่สอดคล้องกันกับวิถีชีวิตที่หลากหลายเหล่านั้นด้วย อย่างไรก็ตามความแตกต่างที่ปรากฏกลับไม่ใช่ความแตกต่าง เพราะผู้คนในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีการดำรงชีวิตที่พึ่งพาอาศัยกันอย่างสงบสุข และนับเป็นดินแดนที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมอันสงบสมานฉันท์มากกว่าพื้นที่ใดๆ ในโลกที่เดียว เหตุผลเบื้องหลังของความสงบสันตินี้เป็นสิ่งที่ทำความเข้าใจได้ไม่ยาก

พฤติกรรมในการดำรงชีวิตของมนุษย์โดยทั่วไปแสดงว่าชีวิตเป็นสิ่งมีคุณค่า ต่างทุ่มเทแรงกายแรงใจในกิจการประจำวันรู้สึกว่าเป็นต้องกระทำเพื่อความอยู่รอดหรืออยู่อย่างมีศักดิ์ศรีทัดเทียมเพื่อนฝูง และไม่มีใครอยากตาย เว้นแต่ว่ามีปัญหา

กระทบสะเทือนจิตใจอย่างรุนแรงจนเกินจุดที่จะรับได้ เด็กชอบกินไอศกรีมเพราะจืดจางอร่อยที่เคยได้ชิมซาบ ผู้ใหญ่เตร็ดเตร่ตามสถานเริงรมย์เพราะกระหายหาสัมผัสสรสกายที่เข้ายวนใจ ผู้มีหน้ามีตาปรารถนาตำแหน่ง นักรบเมืองหลงไหลไขว่คว้าอำนาจ นักปฏิบัติธรรมทำสมาธิมุ่งหน้าหนีทุกข์ของโลกรอบตัว ฯลฯ

รูปแบบความต้องการที่แสดงออกอย่างหลากหลายของเพื่อนร่วมโลกเหล่านี้ ล้วนมีสิ่งกำหนดพฤติกรรมอย่างเดียวกัน ก็คือสุขกับทุกข์ ทุกคนย่อมปรารถนาความสุข และชิงชังหลีกเลี่ยงความทุกข์ เพียงแต่รู้จัก โดยไม่ต้องอาศัยการเพ่งพิจารณาอย่างสูงส่ง บุคคลก็ควรจะได้รู้ว่าคนอื่นก็เป็นเช่นตน คือรักสุขเกลียดทุกข์ เรารักตัวเองเช่นไร คนอื่นเขาก็รักตนเองเช่นนั้น

เมื่อรู้เช่นนี้เราควรสามารถแผ่แผ่ความรักให้ผู้อื่นได้ เห็นแก่ผู้อื่นตามสมควร มิใช่รักตน เห็นแก่ตนจนขาดขวางการรักผู้อื่น เอารัดเอาเปรียบ กดขี่ขูดรีด หรือคุกคามสวัสดิภาพของผู้อื่น หากกระทำเช่นประเด็นหลังที่ว่าย่อมได้ชื่อว่าเป็นการดำเนินการเพื่อทำลายความสงบสุขของสังคมโดยแท้

ลองนึกดูเถิดตั้งแต่เราเกิดมานอนแบบเบาะ ถ้า

ไม่ได้รับความรักความกรุณาอาหารจากพ่อแม่แล้วก็ยอมไม่มีชีวิตรอดได้ และการเติบโตขึ้นมาก็ต้องอาศัยผู้อื่นอีกมากมาย ถ้าพวกเขาต่างรักตัว เห็นแก่ตัว แสวงหาแต่ประโยชน์จากกันเท่านั้น เราจะเจริญวัยมีความสุขตามสมควรอย่างเช่นวันนี้ได้อย่างไร

ฉะนั้นการจะกระทำสิ่งใดอย่างแบบกายก็ดี อย่างปกติสามัญก็ดี ไม่ควรทำด้วยความคิดคับแคบ ไม่ทันได้มองให้กว้างออกไปว่าเราไม่ได้เกิดมาเองตามลำพัง ทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน

การล่วงรู้ชัดเจนว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่ของตนเองและของผู้อื่นไม่แตกต่างจากพื้นฐานเดียวกันแล้ว คือ ปรารถนาสุข และหลีกเลี่ยงทุกข์ ก็ควรจะนำไปสู่การปฏิบัติต่อกันในการดำเนินชีวิต พึ่งรักและเข้าใจผู้อื่น อย่างที่รักและเข้าใจตนเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ความสันติจะเกิดมีแก่ทุกคน ไม่แบ่งแยกเผ่าพันธุ์ วัฒนธรรม ภาษา แล้วดินแดนแห่งสันติก็จะขยายเขตครอบคลุมทุกแห่งบนโลกจนกลายเป็นอาณาจักรแห่งสันติภาพ

